

III–V в. от н.е., тоест с около хиляда години по-късно от Скалигеровото датиране. А според резултатите от нашите методички тези събития са се случили през XI–XVII в. от н.е., с около хиляда години по-късно от предположението на Н. А. Морозов.

Накрая ще дадем пример, който показва как откритата от автора на тази книга система за трите хронологични измествания, помага при решаването на историческите загадки. Ще напомним, че в „Алмагест“ директно се говори за проведени астрономични наблюдения по времето на римския император Антонин Пий. Днешните историци смятат, че този император е „античен“, че е управлявал през II в. от н.е. Но астрономическите данни в „Алмагест“ ясно показват, че книгата е завършена окончателно през XI–XIV в. от н.е. Вж. книгата „Астрономически анализ на хронологията“. И тук няма никакво противоречие. Да погледнем хронологичната карта на рис. 6.59. Общото изместване с $1053 + 333 = 1386$ години – „античният“ император Антонин Пий се оказва именно в VI в. от н.е. и се наслаждава върху периода 1524–1547 г. от н.е. Ще напомним Скалигеровото датиране за император Пий: 138–161 г. от н.е. [76].

Много е интересно, че „античният“ Антонин Пий съвсем точно се наслаждава върху времето, когато излизат първите издания на Алмагест. Първото латинско издание е през 1537 г., гръцкото – през 1538 г., „трапезундският“ превод – през 1528 г. и т.н. Всичко това се случва по времето на „Антонин Пий“, споменат в „Алмагест“. Авторът на латинското издание не мами никого, когато слага в текста си името на владетеля, по чието време са направени наблюденията.

Имаме прекрасната възможност да проверим този резултат по друг независим начин. Поради наслаждането на Римската империя от уж I–III в. от н.е. върху империята от уж X–XIII в. от н.е. и върху империята на Хабсбургите, вж. по-горе, можем направо да наречем императора от епохата на Хабсбургите (Новгородците?) с името ПИЙ. Епохата, непосредствено преди първите издания на „Алмагест“ – началото на XVI в., е епохата на император Максимилиан I, 1503–1519. Именно по негово време трябва да са направени астрономическите наблюдения, щом книгата е издадена веднага след написването ѝ. Пълното име на този император съдържа, както се оказа, следната формула: Максимилиан Кайзер ПИЙ Август. Вж. гравюрата на А. Дюрер на рис. 6.64. Малко по-различен вариант на същата гравюра от Дюрер има на рис. 6.65.

Това ни показва доброто съгласуване на различните методи.

По аналогичен начин идеално се съчетават и епохите на „античния“ Алберти и средновековния Витрувий с посочените хронологични измествания. За тях вж. по-горе.